

העובדים. ההסתדרות היא גם המחישה את הסתירה המהותית

עומדת בניגוד מוחלט לאיני טרסים של בעלי ההון השולטים למעשה בליכוד.

כך נוצרה חזית מאוחדת של ארידור ושל מוכ"ל ההסתדרות ירוחם משל, נגד החזית של שוטסק ושל הרופאים, שניקשו להביא לשינוי מיבנה הרפואה.

עמדות השובתים:

בין שתי הבריתות האמיצות האלה מצאו את עצמם רוב הרופאים שכל רצונם היה לקבל שכר טוב יותר תמורת עבודתם הקשה, נשחקים לחלוטין. אלה הם בעיקר הרופאים בדרגות השכר הנמוכות, וחלק מן הרופאים בדרגות השכר הבינוניות. רופאים אלה היו מוכנים בתחילת השביתה לפשרה, אבל הרופאים שרצו בשינוי מיבנה הרפואה התעקשו, כדי להאריך את השביתה ולהוכיח שאפשר להסתדר בלי קופת-החולים ההסתדרותית.

הברית בין

האוצר וההסתדרות:

ההסתדרות הבהירה למישרד האוצר מייד בהתחלה כי היא תהיה מוכנה לשתף איתו פעולה בשביתה השביתה, אך היא תידקק לכסף כדי להצליח בכך. שריהאוצר עשה את החשבון - ולא היסס. הוא העביר לקופתה של ההסתדרות שלושה מיליארדי שקלים.

דרות, אך הם לא הסכימו לנטוש את חבריהם בבתי-החולים הממשלתיים.

השינוי

בעמדות השובתים:

בשלב האחרון של השביתה, עברה השליטה במאבק לידי הרוב הגדול נציבור הרופאים, שכל דרישתו היא לקבל שכר הוגן. בשלב הזה נעשה המאבק תכליתי יותר. הרופאים כבר אינם רוצים להוכיח שאפשר לנהל מערכת רפואה חליפית להסתדרות. הם מעוניינים במאבק שיהיה מעתה קצור ככל האפשר ותכליתי.

מרגע שחלה תפנית זאת, איבד המאבק את האופי הנחמד, הפיקניקי והמסודר שלו. השביתה הפכה תכליתית, והיתה, למעשה, למרי אזרחי נגד הממשלה ונגד ההסתדרות.

בשלב הזה של המאבק התברר להסתדרות שלא יועילו פיתויים, כשם שהתברר למישרד-האוצר שלא יועילו צווי-רישיון ואיומים. הרופאים מבקשים תוספת לשכרם, ואם הם לא יקבלו אותה, הם ישביתו לחלוטין את מערכת הרפואה. בתי-החולים לא יפעלו, וחולים לא יקבלו שום טיפול. זאת משמעותה האמיתית של שביתה-הרעב.

אך גם בשלב הזה לא עלה על רעתם של מנהיגי ההסתדרות למלא את תפקידו של איגוד מיקצועי, ולהתייצב לצד הרופאים השובתים. ההסתדרות נותרה נאמנה להות האחרת שלה - כמעבר גדול, כשם שהיא נותרה נאמנה לברית שכרתה עם שריהאוצר ועם מדינתו.

ההסתדרות

בוגדת ברופאים:

אילו רצתה ההסתדרות למלא את תפקידה כאיגוד מיקצועי, היה עליה להיכנס עם השובתים, להחליט לאילו תביעות שלהם היא מסכימה, ולהודיע למישרד-האוצר שההסתדרות, כאיגוד המיקצועי המייצג את הרופאים, מתייצבת לצד התביעות האלה, ותובעת בתוקף את מימושן. ההסתדרות יכולה, אילו רצתה, לתבוע בתוקף תוך איום, למשל, להשבית את כל המשק אם לא ימלאו תביעות הרופאים. אך ההסתדרות אינה איגוד מיקצועי. תחת לייצג את העובדים, היא חיפשה מקום טוב באמצע, ומעמדה של בורר היא קראה לשני הצדדים להסכים לבוררות מוסכמת.

אין זה מיקרה שהחלטתה זאת התקבלה בוועד-הסועל של ההסתדרות, כאשר נבחרו המועדף ונבחרו הליכוד כאחד מרימים למענה את ידם. אנשי משל ואנשי דויד לוי יודעים את מי הם מייצגים באמת.

תגובת קופת חולים:

על הטענה כי ההסתדרות בגדה ברופאים, מגיב רובר קופת-החולים דויד תגר: "מוטב להם, לחלק ממתכנני השביתה, שיפשושו במעשיהם ויתנו לעצמם דין וחשבון, אם כאמת הרעיון לתכנן שביתה - ובהודמנות חגיגית זאת גם לנסות ולשבור את הרפואה הציבורית ולהחזיר רפואה מיסחרית על כל ההשלכות החברתיות והכלכליות - היה מוצלח. ומוטב כי יודו לפני חבריהם שתוכניתם הושמה לאל ויסיקו מסקנות במקום להשמיע את צעקת הקוץ הגדול".

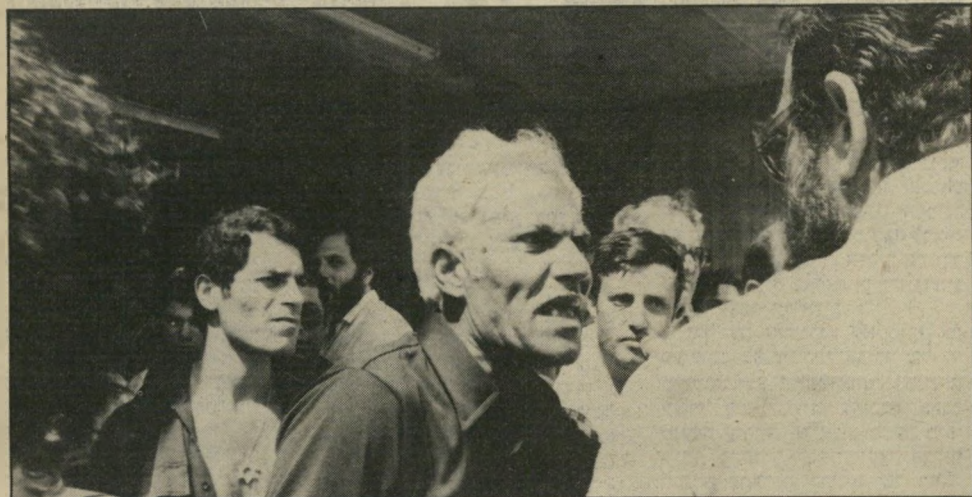
שלמה פרנקל

לאחר יאוש

מימין הד"ר גולדנברג, יושב על ספסל בכניסה לחדר-המיון כשמבט של יאוש בעיניו. משמאל: ד"ר יעקב הרשוביץ, רופא ילדים, נשען לאחור כשרגליו על השולחן ועיניו עצומות. הרופאים אומרים כי צעד זה

של שביתה רעב הוא צעד שלאחר יאוש. לדבריהם לא נותרה להם ברירה ואין להם בעצם מה להפסיד מכיוון שמשכורתם במילא כליכוד נמוכה. הרופאים יושבים כך במשך שעות ומנסים לדלות מהודעות ברדיו פרטים כלשהם לגבי המשך המשא-ומתן.

יכוח קולני

אחד האזרחים שהגיע לבית-החולים סרוקה, התנפל על רופא (מימין) שהיה במיקרה בחוף והחל מטיח בו האשמות, כשהבעת זעם על פניו. אזרח זה היווה

מיעוט. רוב האזרחים שבאו לבית-החולים הביעו הזדהות רבה עם השובתים, חלקם אף הצטרפו אליהם. גם החולים במחלקות השונות לא התמרמרו על השביתה המתמשכת והזדהו עם מאבק הרופאים.

משאך לנתח

ד"ר וינוגרד, כירורג שניחה יום קודם. הרופא ממשיך לנתח מיקרי חירום

למרות שביתה הרעב שלו. החולה אליעזר סוויסה, שעבר ניתוח תוספתן, שוכב יחידי בחדר. כל החולים האחרים שוחררו לבתיהם, אך הוא אינו מתלונן וטוען שהוא מבין בהחלט את מצבם של הרופאים.